Після конфіскати — другий наклад.

ч. 178 (10.561). Львів, середа 12. серпня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМИНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 1—2 год. передпол.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Допомога селу.

Польща опинилась у безвихідному господарському становищі. Найшлась вона в ситуації, з якої ледве чи можна знайти вихід. При тих грізних симптомах, які віщують непевне і лихе майбутнє, польська преса і польське громадянство намагаються заспокоїти себе і потішити надіями на добрий сьогорічний урожай, який все порятує, який все направить.

Але кожному своє. Ми не спинялись би над цими рожевими надіями польських кол, коли би не малось враження, що ці пеани на честь нового доброго урожаю до певної міри вплинули на наше громадянство. Бо фактом є, що інтерес до села, до голодного села у нашого громадянства ослаб. Приплив жертв на допомогу голодному селу за останні тижні ослаб. Коли це ослаблення припливу пожертв являється не припадковим ваганням, то воно свідчило би дуже погано про степень зрілости нашого громадянства, про степень його орієнтації в пекучих потребах сучасного моменту.

Отже доводиться вертатись знов до старих тем і підкреслювати факти, які всім — здавалось би — мусіли би бути відомі і з яких всі повинні би зробити відповідні висновки.

Ратункова акція в справі допомоги селу не повинна ослабнути. Навпаки, темп її мусить зрости і збільшитися. Не вважаючи на те, що урожай озимини (ярина скрізь є значно гіршою) в деяких околицях є відносно добрий, всетаки становище села продовжує лишатись катастрофічним. Правда, може в ближші місяці не буде у нас тих жахливих фактів, які мали місце донедавна, і які тепер ще є сумною дійсністю в горах, де жнива є пізнійші. — Може втихне голодовий тиф, може населення перестане живитись корінням, мерзлою бульбою і ягодами не маючи ніякої иншої поживи.

Але, чи може це задовольнити, заспокоїти нас? Чи може це задовольнити тих, що орієнтуються в нашій національній ситуації і розуміють значіння для нашої національної майбутности економічно сильного селянства?

Фактом є передовсім, що від років нечувана повінь захопила понад 25 наших повітів і принесла з собою кольосальні шкоди і знищення. Фактом є, що деякі околиці опинилися в гіршому становищі, ніж були вони торік; тоді переживали вони п е р ш и й голодний рік; тепер перед ними, економічно знищеними і ослабленими, стоїть перспектива д р у г о г о голодного року. Фактом є, що на значній частині території

вже за який місяць буде відчуватись брак кормів для худоби (бо сіна позабирала повінь) і в осени почнеться масова розпродаж за безцін тої худоби, яку з великим трудом і бідою вдалось перетривати через минулий голодний рік. Так само є сумним фактом, що в деяких околицях буде бракувати насіння для озимих засівів, які зачнуться через два — три тижні.

Такою грізною представляється ситуація там, де населення постраждало від повіні, — а зачеплені нею, як знаємо, кольосальні простори. Але не треба думати, що значно ліпшою вона є там, де ми маємо нібито добрий урожай. Наслідки голодного року тої страшної катастрофи, яку ми щойно пережили, не можна направити відразу. За минулий рік ціле наше село задовжилось і заплуталось у лихварській сіти понад усяку міру і границі. Фактом є, що при повній відсутности кредиту на селах випадки позичок на весні по 1 проц. денно з поверненням грошей в осени були щоденним звичайним явищем. І як виплутатись з цих лихварських сітей, з цієї задовжености нашому селянинові, коли перед ним крім цього стоїть обовязок виплати важких податків, а ціни збіжжа на протязі місяця спали у д в а р а з и! З гарного сьогорічного урожаю може хтось і скористає, але в кожному разі не наш селянин.

Завдання допомоги селу, яке було і лишиться голодне, продовжує стояти перед нами на денному порядку.

Жертвенність громадянства не має права і не повинна ослабнути. У першу-ж чергу треба допомогти тим, що потерпіли від повіні.

старостства переводять збірки пожертв для тих, що потерпіли від повіні в королівстві. У Львові і повітах зорганізувались польські комітети для збирання пожертв для пошкодованих від повіні

а відносну воєвідську відозву з апелем до польського патріотизму — підписав воєвода Гарапіх. Чи ті, що ще не зложили пожертви на руки Українського Комітету допомоги Голодному Селу чекають на те, щоби зложити свої датки польським организаціям? Чи наше громадянство хоче, щоби український селянин... який не найде допомоги у своїх, ішов прохати порятунку у чужих. Щоб він зовсім зневірився в бажання нашого громадянства помогти селу?

Катастрофа на селі не минулась. Темпо ратункової акції не повинно слабнути. Жертви на допомогу селу мусять йти. Громадянство повинно виконати свій обовязок перед селом, головною основою і підпорою нації.

Г. С.

Закарпатська Україна.

Приготування до виборів: в Чехії і на Закарпаттю. — Афера в папським нунцієм. — „Висока політика" Конст. Грабара. — Нова „звізда" — Авг. Штефан. — Жиди і Мадяри знаряддям чехізації. — Урожай на сливки.

Ужгород 6. серпня.

Вся Чехословаччина приготовляється до парляментарних виборів, які по всій імовірности відбудуться ще цієї осени. Приготовляється до них і Закарпатська Україна. Вже в самих цих приготуваннях бачимо велику ріжницю між історичними чеськими краями і політично відсталою Закарпатською Україною. Там, себ-то в чеських краях поодинокі політичні партії підводять підсумки своєї дотеперішньої праці, популяризують свої програмові гасла і використовуючи похибки своїх політичних противників, рекламують перед виборцями себе, як одиноких спасителів нації. Між иншим, недавня афера з папським нунцієм з нагоди свята Гуса буде виборчим козиром для кількох партій. Покищо гарцюють на цьому конику дві сильні партії: католицька людова партія з мін. Шрамеком на чолі і її суперниця, партія чеських соціялістів з Кльофачом на чолі. На Словаччині їде на цьому конику дуже бистро провідник Словаків-націоналістів о. Глінка. Тому, що він їде до виборів під дуже популярним гаслом: „Словакія для Словаків! Геть з Чехами!" — завдає його партія чсл. владі не мало клопоту. Обі ці клерикальні партії о. Шрамека і о. Глінки мають вигляди на велику побіду при виборах. Не менше зацікавлення викликує ривалізація між комуністами та соц. демократами. З огляду на високу політичну дозрілість чеського робітництва вислід цієї боротьби буде мати міжнароднє значіння.

Зовсім иншу картину передвиборчих приготувань представляє Закарпатська Україна.

Передовсім до безмежної скількости політичних партій прибувають щораз то нові. Рівночасно з цим йде процес політичної „переорієнтації" поодиноких політиків, себ-то політична спекуляція. Тут бувають такі випадки, що один і тойже політичний „провідник" — (тут істнують взагалі лише „провідники", бо звичайних членів здебільша жадна партія не має) — міняє протягом тижня тричі свої політичні „переконання" і переходить з одної партії до другої. З останніх виборів відомі є і такі спекулянти, які дістались на виборчі лісти кількох партій рівночасно і вибрали програму тієї партії, на котрої лісті були більше зверху (інсп. Егрецький із Солотвини). Це називається на Закарпаттю „високою політикою". В останнім часі пустився на таку „високу політику" дир. Підкарпатського банку Конст. Грабар, який був членом управи хліборобської партії, а оце тепер з тієї партії виступив. Приступить очевидно до тієї, яка буде зверху, а покищо є він вічним кандидатом на губернатора.

Новою „звіздою" на політичному овиді Закарпаття є Августин Штефан, який в 1918 р. був губернатором утвореної Мадярами „Руської Країни", відтак виемігрував до Польщі, де пробував творити „руський" легіон проти Чехословаччини. Побачивши, що те підприємство безвиглядне і нерентовне, вернув, поклонився Чехам і не минуло чверть року, як ці самі Чехи видвигають його на нового месію Закарп. Українців. Така еволюція відбувається тут дуже просто. Недавно скликав він велике віче на Мармарощині, там оснував нову партію, яку назвав: автономна земледільська і гражданська партія „Освобожденіє", якої кличем мало бути: мір і праца!

Попрацювавши так в мирі... один день, перевів сейчас на другий день „фузію" своєї „сильної" партії із аграрною партією, на якій опирається влада на Закарпаттю. Чеські часописи рекламують його рівночасно як найздібнійшого „руського" політика, який має перевести консолідацію між „Русинами".

Однак рівночасно влада робить все можливе, щоби до консолідації не допустити по думці принципу: divide et impera! Це їм конче потрібне до послідовного переведення чехізації Закарп. України. Обсадивши всі уряди Чехами взялися тепер до чехізації шкіл. В цьому помагають їм Жиди (як наші „малопольські"), а навіть Мадяри. Найкраще поставленою середньою школою на Закарпаттю була дотепер торговельна академія в Ужгороді. Щоби зробити тут місце для чеської торгов. академії, переносять шкільні власти ту школу до Мукачева, а в Ужгороді відкривають чеську. Щоби це оправдати замовили собі депутацію жидівських і мадярських купців, які нібито бажають чеської школи, бо мовляв, руська школа ніякої практичної користи їм не дає. Ніхто з місцевих Українців проти цього доси не запротестував, а „твердо-русский" губернатор дотичну постанову охотно підписав. (Без його згоди це не може статися, бо в шкільних справах його влада найвисша). Таким чином годі написати щось потішаючого про Закарп. Україну, хіба про гарний урожай садовини, а особливо сливок. Давно вже не були сади на Закарпаттю так завалені сливками, як цього року. За одну корону можна купити цілий кошик сливок. Взагалі, урожай був дуже добрий, лиш дощі підчас жнив трохи нашкодили. Жнива тут вже давно покінчені бо вони починаються на 2—3 тижні скорше, ніж у Галичині. За те винна лоза того року не зародила. З веснок вигляди були гарні, але пізнійш. дощі пошкодили її. На базарі вже продають свіжий виноград по 8—9 кч. за кільо. Все таки для Галичини дуже корисна конюнктура для закупна садовини і на це звертаємо увагу наших кооператив.

Кс.

Зпоза океану.

Американське „Обєднання" про краєві справи.

На місячнім засіданню Управи „Обєднання" з 2. липня прийнято з подякою до відома вплату першої рати жертви Українського Народнього Союза, в сумі 1000 долярів, призначених на ремісничі бурси в краю. В справі обєднання національних сил в краю Управа американського „Обєднання" з вдоволенням вітає заходи в тім напрямі, сподіючись, що від цього наступить ожвиення і серед американської еміграції та її жертвенність на краєві цілі. В справі помочи

голодному селу. Управа „Обєднан-
ня" порішила розвинути енергічну
агітацію за жертвами на цю ціль.
У відповідь на пропозицію Союза
Кредитового, щоб „Обєднання"
займилося навязанням господарсь-
ких зносин між краєм і Америкою,
Управа „Обєднання" рішила, що
це виходилоб поза межі діяльно-
сти „Обєднання". Відносно пропо-
зицій „Сільського Господаря" і
„ЛНВ." про допомогу для госпо-
дарського журналу „Український
Економіст" і для ЛНВ., Управа

„Обєднання" передала цю спра-
ву І. Січовій окрузі в Філядельфії,
яка вже займилася цією справою.
Далі Управа „Обєднання" займала-
ся долею військової еміграції на
Чехословаччині, висловивши погляд
що всі емігранти повинні дістати
можність повороту до краю, а вкін-
ці рішила всіми силами помогти
будові Українського Народнього
Дому в Холмі. Збіркою жертв на
цю ціль займилося вже Товариство
Січ ім. Б. Хмельницького в Ню-
Иорку.

Протест проти фашистівської влади.

Резигнація б. премієра Орляндо з посольського мандату.

Боротьба опозиційних італійських партій з урядом входить у нову стадію. Почин до неї дав один з сеніорів сучасного парляментарного лібералізму — Орляндо. Він склав свій посольський мандат, безпосередно по громадських виборах у родиннім місті Палермо, де фашисти покористувались усіма засобами насильства, щоби перевести своїх кандидатів. У листі до президента палати каже Орляндо так: „Останні громадські вибори в Палермо переконали мене — не тільки своїми безпосередніми подіями, але головно своїми дальшими наслідками — остаточно, що в нинішнім публичнім житті Італії нема вже місця для людини з моїм минулим і моїм світоглядом". Орляндо каже, що нині розвіялась його омана, немов то він може бути корисним свому народові у своїй дотеперішній ролі.

Опозиційна преса зустріла цей енергійний протест прихильно, з побоюванням, що й инші провідники опозиції в парляменті можуть піти за його прикладом. Всі опозиційні часописи, що хотіли у звязку з цією подією висловитись ширше, сконфісковано, а фашистівські органи або не згадують або дають коментарі до протесту Орлянда, буцімто він погодився зі своєю поразкою і прийшов до висновку про безнадійність дальшої боротьби з фашизмом.

Слід пригадати, що Віктор Емануель Орляндо, який має намір покинути межі Італії і переселитись до Парижа, є бувшим премієром і на протязі 25 літ був одним з найчільніщих дипльоматів ліберального напрямку. Поруч його імени наводять звичайно тільки два инші: старенького Джіолітті та Саляндри. Рішення Орлянда є ще одним новим кроком у розясненні питання: чи опозиція проти фашизму має вдоволитись пасивним спротивом і покинути парлямент, як це зробила по вбистві Матеоті, чи боротись на парляментарній арені — промовами та заявами. Такі факти як недавній напад фашистів на відомого письменника Амендолю переконали Орлянда, що змагання одної третини опозиції з фашистами, які явно користуються засобами насильства — недоцільне.

Покищо невідомо які дальші практичні наслідки матиме демонстрація Орлянда. Кажуть, що в першу чергу мають скласти свої мандати і два инші ліберальні посли, що кандидували з ним, у Палермо. Опозиційний бльок у парляменті займе ще становище до цієї події. Вакаційний час не дозволяє на хутке зясування цього становища, тому, що багато послів виїхало. Фашистівська преса силкується змалювати протест Орлянда як індивідуальний інцидент, дарма, що його вплив, раніше чи пізніше, може захитати престіжом теперішньої влади.

Доля і недоля нашого театру.

4. Як стоїть справа.

Обмежені обставини життя — обмежені засоби та цілі. Хто хоче ставити справу нашого театру реально, цей мусить завдалегідь зріктись імпровізацій на тему майбутніх можливостей і вибирати між двома чи трьома формами театрального підприємства, які могли би сповнити деяку культурну місію в сучасний мент. Коли рахуємо на інтелігентну публику то й репертуар, і театральна дружина, і метода постановок, мусять мати на увазі еволюцію смаку наших суспільних верхів, обвіяних подувами війни, чужинних впливів і кінематографічного мистецтва.

Неправдою є буцімто наш інтелігент відчуває сильну потребу театру. Правдою є хіба те, що він уміє відчувати щонебудь і якнебудь „театрально". Театр не має у нас успіху з тих самих причин, що книжка. Читачі багато дечого навчились з чужих книжок, в наші автори не доросли до рівня сучасної доби. Нових драматичних творів не має ніяких; побутово-патріотичний репертуар знаємо на память. Лишається чужинна література. Та нелегка це справа годуватись чужинною літературою людям, які спеціяльно нею не цікавляться. Коли ще обстанова не творить своєрідної атмосфери, яка держить глядача у настрою психольогічної напруги — чужинна песа не полишає, на загал, більшого враження як шкільний переклад Горацієвої поезії.

Малий театрик, який міг би постійно приваблювати невеличку громаду нашої інтелігенції мусів би бути виключно драматичною студією (драми та комедії) гуртка людей, для яких власна праця мала би чар роблених експериментів. Хто бачив московський театр „Летучую мышь," „Кривое зеркало" чи „Синюю птицу", цей зрозуміє в якій мірі при мінімальним технічнім апараті, але завдяки згідній співпраці всіх елементів театрального мистецтва, можна добути максимальні сценічні ефекти.

Коли в цьому напрямку наші зусилля, ще передучасні, тоді обмежімся до виключно народньо-побутового театру, призначеного для низших шарів нашого народу. Але не домагаймося від наших акторів геніяльности, яка дозволяє їм відтворювати по черзі Омелька в „Мартина Борулі" і Ібзенівського героя! Те, що вільно виімковому талантові, не можна прикладати як загальне правило до всіх.

Добірний драматичний театр чи побутовий, як відомо, можуть рахувати лише на короткий побут у Львові. Але коли вони уявлятимуть собі свою мандрівну діяльність на провінції при помочі декорацій та обстанови, а може й костюмів, позичених у даній місцевости, не везучи зі собою всього готового апарату, тоді краще їм піти слідами циркової буди, яка привозить зі собою весь готовий світ чудес для розцікавленої юрби.

Зрештою не було би ніякого дива, як би навіть поважніщі театральні справи кінчились у нас нині невдачею. Те, що в театрі має найбільшу оборонну силу проти кіна: краса живого слова — є в нас нині настільки занедбане та недоцінюване, що наш театр мусів би зробити ще одно, чи не найбільше зусилля, щоби здобути собі упривілеєне місце. А боротьба за такий вплив можлива лише завдяки визначним одиницям. Від питання: хто? повинна починатись кожна дискусія над справою можливости ведення театру. Які компетенції людей — такі сподівані наслідки діла.

Коли сухі цифри театрального білянсу кажуть, що театральне підприємство має в наших нинішних обставинах дуже сумнівні перспективи, то не треба забувати про одно: що всі форми наскрізь культурної, а тим більше мистецької праці не можуть оплатити нині прожйвку тих, які їм служать. Не в силі в нас нині жити зі своєї праці ні письменник, ні маляр, ні різьбар, не в силі і актор. Ті, що

Андрій Чайковський. 4)

Гулка і Смулка.

Гумореска.

II.

Час йшов незпинно, і Смулка став забувати цю смішну пригоду. Але зразу він довго не ходив на Високий Замок, боячись стрінутися з цим добродієм, якого назвиська не вспів довідатися.

Приходило йому зразу на думку зайти ще коли на Замарстинівську вулицю, та відтак розгадався, міркуючи, що може Гулка навернувся і вже жонатий, а тоді пошився би в дурні, а може ще що кращого йому би досталось.

Так само не довелось йому ніколи стрінути свого другого „я", і став на Гулку забувати.

Аж раз йде він попри ветеринарійну академію, та йно поглянув на вивіску зараз і Гулку нагадав. А може би так тепер підождати і побачити його живого?

Він станув собі перед входом в академії і дивиться на тих, що саме виходили.

Не бачить ні одного похожого на себе. Аж тут приступає до його якийсь молодий чоловік і вітає ось якими словами:

— Слухай Гулка, ти справді свиня, тричі свиня! Кільки разів я переказував до тебе і письма посилав, щоби ти віддав мені позичені книжки, а тобі ані в голові. Ти певно їх десь заставив на Зарваниці, або продав, та бодай скажи, у кого, то я вже сам собі викуплю...

Смулка хотів виправдатися, що він не Гулка, та товариш, що з його інтерпелянтом ішов, узяв його за руку і каже:

— Шкода твого слова, плюнь на його, Гулка звісний з того, що позиченого не віддає...

Вони пішли не поглянувши навіть на Смулку. Він бачив, що його двійник не добру має славу між товаришами, і йому ніяково стало, що людину таку на його схожу прозвали свинею...

З цього часу він під ветеринарію зовсім не ходив. Та така сама біда стрінула його деинде.

Йде раз, нічого не прочуваючи, зі своїм товаришем Галицькою вулицею, аж тут влітає на його мов жук якийсь молодик, хапає за груди і кричить:

— Ти шахраю один, чи віддаси вже раз мій чорний сюртук, що перед півроком позичив! Чи я маю просто тебе на поліцію повести?

Наскок був такий несподіваний, що Смулка з товаришом дуже збентежилися.

— Це свинство так з товаришем поступати, кричав далі воріг...

Смулка вдарив його сильно по руші, біля них стали гуртуватись прохожі.

— За кого ви мене, чоловіче берете? — питає.

— За кого, за шахрая злодія, ти славний Гулко, цигане!

На те товариш Смулки розсміявся в голос:

— Добродію, заки кого заатакуєте, придивіться йому, щоб відтак не було прикрої колізії. — Придивіться добре, що це не якийсь ваш Гулка...

Молодик став придивлятись:

— Дуже вибачайте, та що я цьому винен, що ви такі похожі на цього батяра. Він вклонився і відійшов поспішно.

— Чи тобі такі несподіванки часто трапляються? — питає Смулки товариш.

— Знаєш, товаришу, що мені прийдеться далі зі Львова втікати через цього діявольського Гулку. Заєдно мене люде напастують за ріжні його погані вчинки.

Він оповів йому все, не минаючи навіть цього обіду на замарстинівській вулиці.

— Бачу, що твоя подібність до Гулки має теж свої ясні і то дуже ясні сторони, не втікай зі Львова, а може тобі із цьої причини якраз щось путнього і гарного трапиться.

Так воно й було, бо ось що йому раз трапилось і то внедовзі.

Зайшов він раз на Зарваницю. Це таке місце, де можна всього дешево купити. Идучи сюди треба цупко позапинати усі гудзики, та ще і на кишені пильно дивитися. Не дурно це місце Зарваницею зветься...

Його увагу звернуло на себе те, що якийсь Жид показував на його пальцем. Їм знову Гулка привидівся, але щоби воно аж до такого прийшло, він не сподівався.

Зараз приступає до Смулки якийсь халатний Жид у циліндрі на голові, так як ходять львівські Жиди з „чорної біржі", та ще з другим панком і каже:

— Це він! на мою відповідальність беріть його, я йду з вами теж...

Панок приступає до Смулки і бере його безцеремонно під руку:

— Пан Гулка — правда? І дивиться йому в вічі так любязно, начеб він був дівчиною, а він парубком і робив йому „предложеніє".

— Ви помиляєтесь, добродію, бо я не Гулка... — каже.

— Він! крикнув халатник і хопив його за другу руку.

— Я вас, пане арештую, — каже цей панок і показує зпід коміра свого пальта вірлика.

Смулка бачить, що має діло з цивільним поліцейським агентом.

— Чого від мене хочете?

— Не знаєш, — кричить Жид — а сфальшований вексель? хто підписав на йому професора Штріка? Хто взяв на його від мене 500 золотих? Добре, що мені раз повелось тебе зловити.

Коло них зробилося збіговиско. Жидки стали відгрожуватись і верещати.

— А ганеф Гулки гот ман ферлапет! віват!

Щастя, що Смулка був під охороною поліції, а то були би його Жиди злінчували. Агент прикликав візника і поїхали серед жидівського вереску на поліцію. Вереск його аж оглушував, і Смулці зараз ясно стало, від чого єрихонські мури погріскали...

(Продовження буде.)

не мають „побічних", або навіть „головних" доходів засуджені на злидні. Наша суспільність не в силі ще дати заробітку людям вільних артистичних професій.

З огляду на це все витворюється парадоксальна ситуація: театр оплачувався би лише тоді, коли він виконував би свої функції вряди-годи. Актор мусів би, так само як наш письменник, щонайменше половину свого часу та енергії витрачати на працю для хліба насущного, а свою справжню професію виконувати у хвилинах дозвілля, як аматор. Тоді також публика вішла би „десь колись" до театру і на неї можна би рахувати певнійше, ніж коли вона мусіла би систематично заповнювати салю.

Не кажіть, що професіональні актори, які мусіли би перейти до категорії аматорів виконували би гірше своє завдання, як аматори, що заступають професіональних акторів. Акторська професія в наших обставинах, коли актор мусить поневолі грати невпинно всяку ролю, не маючи ні часу, ні атмосфери, ні инших первісних умовин до науки — не розвиває ще таланту тим, що актор держиться все на сцені. Одночасно з цього не слід робити висновку, що перспектива акторів-аматорів і вряди-годи граних пес є найкращою, яка стоїть нині перед нашим театром. Нехай усі кращі перспективи відкриють перед нами ті, що почувають себе на силах позмагатись з неприятливою дійсністю. Скептики, які погоджуються з висловленими тут сумнівами радітимуть з успіху театру може більше як оптимісти, що сліпо вірять у сценічні двери та касу.

Теоретичні сумніви не можуть мати претенсій рішати того, що є справою практичного досвіду. А проте надто часто поважні справи вирішують у нас люде неперевіреними теоріями, прикритими гарними принципами доброї волі до праці, патріотизму, щирого пориву, то-що. Театр є надто публичною сферою досвідів, щоби їх можлива невдача не прокинула огірчення, не змінила громадянської ворожнечі і не принесла нам сорому. Тому краще заздалегідь нагадати трудноші, які він може зустріти у своїм здійсненні, ніж підбадьорувати тих, які цими трудноща́ми гордо нехтують і вірять у свій успіх, повтаряючи всі старі помилки.

Мих. Рудницький.

Польська сензація.

„Чудо" з Українкою, перехрещеною на польське.

Каліш 8. серпня.

Хто уважно слідкував за польськими газетами в останні дні, той напевно пригадає незвичайну історію, яку вони розповідали про Польку Люшко (Luszko), що мабуть була чудесно зцілена святим Станіславом у м. Казимірполі. Навіть ПАТ вислав з цього приводу кілька телеграм в Раму.

Це дійсно цікава і разом з тим дуже сумна історія... Я можу розповісти її так як вона була в дійсности, але моє оповідання значно розминеться з польським. Та мушу ще раз підкреслити, що мої відомости цілковито відповідають правді, бо я перевірив дуже пильно.

Попереду дозвольте навести польську версію. Беру її в скороченому вигляді з „Куреpа Поранного" ч. 211, де вона була вміщена під таким заголовком: „Правда про чудесне видужання Полька в Казимірполі".

Зараз ви побачите, що від тої польської „легенди" залишиться.

Пані Krystyna Teresa Łuszko, доктор медицини, пять років була хора на цілковитий параліж ніг. Хороба була наслідком ран, які пані Люшко одержала підчас польсько-большевицької війни на фронті. Лікарі визнали хоробу невилічальною. Отже хора почала ревно молитися благословенному Станіславу і одної ночі в сні побачила постать святого, який сказав їй, що вона може встати і ходити, бо вона вже здорова. Пані Люшко встала і пішла. Великий натовп збігся, щоби подивитися на чудесно зцілену. На чолі з Люшко, співаючи „Te Deum", натовп прийшов до міського хреста на головній вулиці. Там пані Люшко кинула наколішки і залилась слізьми вдячности за ласку божу. До Казимірполя [illegible] два біскупи і т. д.

Далі в польській газеті зазначено, що пані Люшко має біля 30 літ, залишилася вдовою по генералі, якого захопили в полон і замордували большевики, і що в неї є два синки.

Переходжу до моїх поправок. Перш за все трапилася невеличка „помилка" в прізвищу хорої. Вона називається не Люшко, а Сушко. Подруге — вона не Полька, а з діда прадіда Українка, дочка київського священика о. Луки Скачківського. Біографія її дійсно дуже цікава і про неї вам може розповісти перший-ліпший старшина з тих, що були інтерновані в таборі Щепіорно біля Каліша.

Христина Скачківська була дуже вродливою і здібною дівчиною, але їй не пощастилося закінчити освіту. Перше її заміжжя було нещасливе, і від нього їй залишилася дівчинка. Христина стала сестрою жалібницею при одній з частин армії УНР., виконувала обовязки помічника лікаря, а деякий час, за відсутністю кваліфікованих лікарів, сповняла, як уміла, і адміністраційні обовязки лікаря. У цей час вона вже була дружиною видного старшини Січових Стрільців п. Сушка. В однім з пізніших боїв пані Сушко була поранена і до останнього часу ходила на костурах. Як інвалід армії УНР., союзної з польською, вона мала право на безплатне лікування в польському шпиталі і кілька місяців тому прибула у Варшаву разом з донькою від першого подружжя. Доньку від другого подружжя вона відправила до чоловіка в Прагу чеську. У моковтовськім шпиталі, де вона лікувалась, на неї звернули увагу ксьондзи, і в скорому часі пані Сушко приняла римо-католицьку віру з іменем Терези, доньку ж свою віддала в польську гімназію графині Платер. Перед Великоднем пані Христина Тереза Сушко одержала за кілька місяців вперед інвалідську пенсію та якусь суму пожертв і виїхала до Італії, де нею, по просьбі Поляків, мали заопікуватись італійські інваліди.

Що саме трапилось в Італії з пані Сушко — цього я, річ ясна, знати не можу; знайомим-же своїм у Польщі вона писала, що має швидко повернути сюди.

Отже, як бачимо, пані Сушко не Полька, не генералова, не вдова і не доктор медицини, та має вона не двох синів, а дві доньки. Чи вилічальна, чи невилічальна була її хороба — це мусять сказати ті лікарі, які її оглядали. А за всім тим треба зазначити, що пані Сушко людина дуже енергічна, грає видатну ролю серед українських інвалідів, стоїть близько до голови українських інвалідів сотника Рогози, що в свою чергу підтримує найтіснійший контакт з польськими інвалідами і переводить плян злиття з ними в одну спільну організацію. Саме через це частина українського еміграційного суспільства ставилася і ставиться до пані Сушко дуже негативно.

Подія з нею в Італії викликає в еміграційнім громадянстві найрізнороднійші балачки...

Б. М.

Звідомлення

Краєвого Комітету Допомоги „Голодному Селу" за місяць серпень 1925 р.

Збірають у Галичині допомогу для королівства.

Перемиське, ярославське і мостиське староства віднеслись до начальників громад, щоби складали збіжжа яко запомогу знищеним повінею селам в Королівстві!

Становище в повіті Дрогобич.

В повіті дрогобицькім поміж иншими потерпіла громада Раделичі: загальна шкода виносить 23.000 золотих.

Повіт Жидачів.

Поміж иншими потерпіли такі громади: Володимирці на 16.340 золотих, Баличі заріжні 150.000, Волиця гніздичівська на 200 тисяч зол. Горуцько 10.000 зол.

Повіт Рогатин.

Повіні знищили в цілости такі громади: Поплавники, Ганівці, Рідвени, Німшин, Журавенко, Козара, обнявши простір 515 гектарів ріллі і 1.488 гектарів сіножатей. Частинно знищені громади: Тенетники, Мартинів новий, Мартинів старий, Демешківці, Любича, Фрага, Григорів, Підмихайлівці, Журів, Посвірж, Слобода букачовецька, Чернів, Букачівці, Вишнів, Підбуже в розмірі 448 гектарів поля і сіножатей.

Повіт Сколе.

В наслідок виливу Дністра і Свічі потерпіли поміж иншими такі громади: Журавно на золотих 13.504, Побереже 3.545. Опріч цього забрано сіна на 45.800 кільгр. Підгородці 3.170 золотих, Стинява вижна 1.100. зол.

Повіт Стрий.

Поміж иншими потерпіли такі громади: Липовиця вижна на 8.900 зол. Дуліби на 2.620, Татарсько 6.000 зол. Жулин 1.146, Дідушичі 17.600 зол.

НОВИНКИ.

— Конфіската. Вчорашнє число сконфісковано за першу новинку в справі находки комуніст. друкарні у Львові, яка то новинка була буквальним перекладом з комунікату півурядової Агенції Всходньої, поміщеного в усіх варшавських газетах!

— З хаосу релігійного життя в Польщі. Як нас інформують з Білої, столиці Підляша, тамошні польські церковні власти взялись на новий оригінальний спосіб ловлення православних і уніятських душ. Вони просто на власну руку заводять нову „римо-католицьку віру східного обряду", себто агітують між тамошнім православним духовенством, щоб воно признало зверхність папи й підчинилось під юрисдикцію польського епископа та завело проповіди й додаткові богослуження в польській мові, а за те обіцюють їм збереження східного обряду і право подружя для священиків. Ці заходи викликали серед свідомійшого населення велике занепокоєння.

— З документів нашої доби. Одержуємо такий документ для записання: Starostwo w Tarnopolu. L. 22423. Tarnopol 22/5 1925. Osąd. Do p. Jurka Fialki. Według doniesienia Posterunku P. P. w Kupczyńcach z dnia 25/4 1925. L. 592 dopuścił się Pan w dniu 18/1 1925 przekroczenia ustawy o używaniu języka urzędowego popełnionego przez prowadzenie kart pośmiertnych w języku ruskim zamiast polskim. Za to skazuje Pana na grzywnę w kwocie 10 zł. przypadającą na fundusz ubogich gm. Kupczyńce. Zaś w razie nieściągalności tejże na karę jednodniowego aresztu. I t. d. — Starosta (підпис нечиткий).

— Заклик. Одержуємо від Рівенської повітової „Просвіти" такий заклик: В м. Степані, костопольського повіту на Волині, в ночі з 30 на 31 травня н. р. згорів будинок бібліотеки-читальні Рівенської „Просвіти" і все майно читальні, а також згоріла й саля театральна зі всіма приладами. Одночасово, тої самої ночі біля 30 господарів, членів вищезгаданої читальні, потерпіли великі втрати. Погоріли їхні хати, худоба і рільнича знаряддя. Читальня в Степані дуже гарно розвивалась, при невеликій бібліотеці, мала вже значну кількість членів і читачів. Удаштовувала часто театральні вистави, чим причинилась до освідомлення степанської громади. Відновити будинок читальні в Степані члени її без сторонньої помочі не можуть, бо й самі потерпіли від пожежі, через те Рада Рівенської „Просвіти" звертається з просьбою до всіх свідомих громадян і українських інституцій про посильну допомогу жертвами для відновлення будинку степанської читальні так і для її членів. Жертви просимо слати на адресу т-ва „Просвіта" в Рівному, вул. Третого мая ч. 5. Инші українські часописи просимо цей заклик передрукувати.

Дописи.

З Коломиї. *(Українська гімназія — Бурса. — Пресвитеріянізм. — Похорон бл. п. дир. З. Скварка).* До I. кл. української гімн. в Коломиї цього року здало 22 ученики. Кажу — 22 ученики на 500 тисяч укр. населення Покуття! Це не сон — а правда! Чи провідники Покуття подумали над цим? Але за те скільки вільного місця має тепер Укр. гімназія в Коломиї! За бл. п. дир. Недільського треба було наймати на класи доми поза гімназ. будинком! Під умілою рукою дир. Мостовича є тільки місця в гімназ. будинку, що призначено більше кімнат на кабінети і конфер. салі і відступлено кімнати на приватне мешкання польовістові Завойському! Це останнє мабуть унікат в цілій Галичині! В р. шк. 1925/6 буде в гімн. знову на 1 відділ менше, отже буде всього 13 відділів!

Українське громадянство Покуття повинно раз подумати про бурсу для гімназ. учеників. Інститут Шкільної Помочі є все переповнений, а в будинках Кружка Укр. Педаг. Т-ва при вул. Собеського 41 мешкають приватні люде. Ми розуміємо, що за помешкання тепер тяжко! Але коли хто має вир. дні державні платні, то чи не в силі він найти собі мешкання деінде, коли Виділ Кружка його за те просить, бо треба кімнат і на бурсу і для жіночої гімназії? Коли ті панове про яких тут згадується, не возьмуть собі цього до серця, то ми будемо мусіли докладнійше тим занятися! В останніх днях перейшов парох Камінок малих о. Володимир Федів на пресвитеріянізм. О. Федів вславився на Покуттю між иншим тим, що завів у церкві укр. богослуження і наслідком того мав клопоти з станиславівською консисторією, яка заборонила йому відправляти богослуження в укр. мові і перенесла з Камінок малих. Ходять вісти, що на пресвитеріянізм будуть переходити села, розжалені поведінкою еп. Хомишина і його консисторських дорадників. На всякий випадок камінь покотився, а де стане і що з того вийде, не знати.

Дня 4. н. м. похоронило Покуття б. соймового посла і дир. Покутського Союза бл. п. Захара Скварка. Був се громадянин великої праці, сильного характеру, ясного розуму. Сам для себе суворий, вимагав від других сумлінности солідности, діяльного патріотизму. По бл. п. мец. Дембицькому, нот. Телішевському, дир. Недільському і проф. Кузьмі — це останній великий громадянин Покуття із старшої трудової генерації. Похорон, як на час ферій, був величавий. На гробі крім пароха промовляли в імени Рев. Союза п. Павликовський, в імени Мостищини висланий спеціяльно делегат, в імени кутських кооператив дир. Сабат, і імена селянства Покуття п. Лаврук М. з Іспаса. Перед Нар. Домом, де мешкав небіщик, промовив в імени Надзв. Ради мец. Туринський. З сумом розходилося громадянство з похорону. Робітник за робітником на покутській ниві паде, нових робітників мало, а вовченята вже розвязаться і шкірять зуби! Хай легкою буде бл. п. дир. Скваркові покутська земля, яка стала йому другою батьківщиною і на якій він стільки напрацювався для добра населення, що на ній живе. — Як signum temporis додаю, що на похороні були і явні і тайні.

З судової салі.

Процес Коригабера і тов. — за обманство і вимушування.

26-ий день розправи.

(Продовження.)

Черговий оборонець д-р Кібіц ставить судді Рутці питання щодо ріжних моментів, звязаних зі слідством проти обв. Дворніцкого, хотячи почути ще раз те, що вже свідок зізнав у відповіди на питання предсідника. Ніпз Дворніцкі зазначив як обтяжуючий слідчого суддю момент, що той сказав йому раз: „татуньцю, ратуйтеся". Суддя Рутка покликався на всіх своїх близших знайомих, що титулятура „татуньцю" є в нього привичним способом кликання; щож до слова „ратуйтеся" — свідок не заперечив цього. Дворніцкі був старим знайомим судді і ясно, що суддя, маючи його перед собою, як обвинуваченого, казав йому ратуватись, всесторонним висвітленням правди. Д-р Кібіц хоче тепер знати, як то все таки суддя розумів оте „ратуйтеся". Предсідник уchиляє. — Останній з черги питає суддю Рутку обор. д-р Глушкевич. Більшість його питань теж уchилено.

Пополудневу розправу розпочала заява обв. Микитина, який підтримує своє попереднє твердження щодо конфіденціональної поведінки слідчого судді Рутки з ним, Микитином. На доказ Микитин подає, що одного дня суддя Рутка вказав йому тайну одного донесення шефа восвідської дефензиви Савіцкого в справі Штайгера, в якому то донесенню було названо кілька українських прізвищ, запідозрілих в участи у замаху на президента; там теж подано прізвища запідозрілих в авторстві анонімів.

До Ландау з патосом деклямує про сильню дрож на саму думку, що суддя міг би допуститись такого зламу урядової тайни і вносить на перевірення виявлених Микитином даних з автентичним текстом відповідного тайного донесення Савіцкого.

Д-р Ганкевич з місця проголошує розпалені новою „сензацією" голови слухачів, звертаючи увагу, що „ревеляція" Микитина була в свій час публичною тайною. Названі Микитином особи були тоді арештовані, а про звязок тих арештувань зі справою Штайгера голосно говорилось в українських колах. Микитин — це брехун і клеветник. Як доказ, що „ревеляція" Микитина не є ніякою нове-

вищією", д-р Ганкевич вносить покликати на свідків названі Микитином особи, а також ред. „Діла" І. Рудницького й п. В. Целевича.

Прокуратор залишає внесення оцінні трибуналу. Підтримує д-ра Ляндауа внесення д-ра Ганкевича. Не вірить у можливість зради урядової тайни, якої допустився би слідчий суддя перед обвинуваченим. Зате у судовій практиці відомий не один випадок, що перебуваючі у вязниці арештанти ріжними способами винюхують тайни й перебіг слідства против инших обвинувачених.

Обор. д-р Глушкевич виступає в обороні чести свого клієнта Микитина, якого д-р Ганкевич назвав брехуном, поки ще судовий присуд не зафіксував цієї прикрої правди. Д-р Глушкевич іронізує, що, мовляв, д-р Ганкевич покликується на „цілу Україну" і взиває на свідків „усіх своїх коннаціоналів". Такий зворот цілком зрозуміло здивував д-ра Ганкевича, який до цього часу думав, що й д-р Глушкевич належить до його земляків.

Обор. д-р Ляндау застерігається, що він не ідентифікує судді Рутки з польським судівництвом, як таким, і також пристрасно полемізує з д-ром Ганкевичем.

Після зголошення обороною внесення на конфронтацію інсп. Пйонткевіча з суддею Руткою і доньки обв. Корнгабера зі суддею Руткою, відложено розправу до понеділка. В справі зголошених внесень трибунал застеріг собі рішення на пізнійше.

28-ий день розправи.

На початку розправи предсідник оголошує ухвалу трибуналу в справі внесення на конфронтацію судді Рутки з інсп. Пйонткевічем і донькою обв. Корнгабера. Внесення відкинено, а щодо инших внесень — трибунал рішить після переслухання усіх свідків.

Микитин дальше ставить всякі питання судді Рутці намагаючись доказати своє твердження про сердечність судді з ним, як обвинуваченим. Більшість питань ухилено. Дальше старається „всипати" суддю обв. Корнгабер, але це йому ніяк не вдається, навіть тоді, коли йому на поміч поспішив д-р Грек. Д-р Дверніцкі просить дозволу спитати свідка суддю Рутку, при якій обставині вперве слідство впало на „жидівську концепцію", і з яким прокуратором порозумівався суддя Рутка. При цім д-р Дверніцкі вжив вислову „доморослі Шерльоки Гольмси"; прокуратор зажадав записання тої фрази до протоколу. Трибунал пішов на нараду над внесенням.

(Розправа триває дальше.)

* * *

На ласкаву увагу п. предсідникові трибуналу радникові Франке.

Щоб запобігти зловживанню білєтами вступу, п. радник Франке анулював усі попередні карти вступу й видав нові, нумеровані, у невеличкій скількости, виключно тим лише особам, яких зацікавлення процесом, отже й особиста присутність на розправі є вповні оправдана, потрібна чи доцільна.

На превеликий жаль можна ствердити два явища: що на салю не можуть попасти ті, які мають білєти видані особисто предсідником трибуналу, а за те саля битком набита людьми, які користуються протекцією панів із коридора. На тлі такої поведінки впр. в суботу ділялись при вході на салю сцени, які в ніякому разі не можуть причинитись до піднесення поваги суду. Заінтерпельований у цій справі один з панів у мундурі старшого поліц. урядовця, що чейже право розпоряжатись на салі розправ має виключно предсідник трибуналу, відповів грубо: „а ми маємо свої окремі розпорядження".

Що на це п. предсідник?

ОСТАННІ ВІСТИ.

Диверсійні напади.

В ночі 10. VIII. намагався перейти польсько-радянську границю відділ із 10 людей на відтинку біля села Волини. Тої самої ночі около 12 год. кілька км. від села Волини, намагалася перейти границю инша ґрупа диверсантів. Стріляли до польського постерунку. Заалярмована станиця примусила диверсантів відступити в околицю граничного села Новий Двір. Рівночасно відірвали незнані люде на граничному стовпі польському вірлови голову й крила.

Бріян у Льондоні.

10. серпня відїхав Бріян до Льондону з Фил. Бертельо і Фромажем. В четвер верне до Парижа.

Численні присуди в СССР.

„Таймс" повідомляє з Ленінграду про присуд смерти на 58 людей — без суду. Оголошена листа містить багато звісних імен, м. и. князя Ґоліцина, бувш. през. ради міністрів. Тепер заробляв він на життя шевством.

Виконання польсько-жид. договору.

Польський уряд робить приготування до введення в життя жидівських домагань в Конґресівці, на Сх. „кресах" і Сх. Галичині, предвиджених польсько-жидівським договором. В цій справі йдуть переговори між мін. віроісповідань Ст. Грабским і мін. радником Адальберґом. Оконечні рішення в цій справі западуть після відпуски мін. Ґрабского.

Положення в Сирії.

Приходять вістки, що командант розбитого французького відділу в Сирії відібрав собі життя. Французькі втрати ще не обчислені. „Ле журналь" у статті закидає Анґлії ворожу діяльність проти Франції на терені Сирії. Останній договір між Францією й Англією в справі Близького Сходу підписав англ. уряд нерадо. Англійці керують акцією в Сирії при помочі арабської родини Гусеїнів, вірних Англії, крім того послугуються агентами, які ділають на шкоду Франції.

Біржа.

Львів, 11. серпня 1925.

Гроші.

Амер. дол. 5·70 — 5·80, канад. дол 5·45 — 5·50, чеські кор. 0·15·50 — 0·15·75 леї 0·02·50 — 0·02·75, франц. франк 0·25 — 0·25·50, швайц. фр. 1·03—1·05, анг. фунт 25·80—26·00.

Золото. 20 кор. 22·10—22·20, 20 франк. 19·90—20·00; 20 марк. 24·90 —25·00; 10 руб. 27·40—27·50.

Срібло. Австр. кор. 0·44·50—0·45, 5 ляв. кор. 2·35—2·35, фльорени 1·19—1·21, рубль 1·88—1·90, рубель дрібним сріблом 0·85 —0·86.

Збіжжа.

В обороті біржевім трансакції в пшениці, в позабіржевім численні трансакції в житі по цінах дещо висших. На загал подача достаточна, при живійшім попиті. Тенденція легко звижкова.

Пшениця краєва ех 1925 24·50 до 25·50, жито галицьке ех 1925 18·50 до 19·50.

✝ Посмертні згадки.

Дня 25. липня 1925 р. помер у Львові на Богданівці б. відпоручник У. Г. А. Андрій Самарик.

Покійний уродився 1879 р. в с. Котові бережанського повіту. Походив з селянської семі. За Австрії служив при жандармерії і був командантом постерунку в кількох місцевостях Східної Галичини. У всіх цих місцевостях лишив по собі у населення як найкращу згадку людяного чоловіка, який добре розумів кривди і болі нашого бідного мужика і всюди де тільки міг старався їм зарадити. Особливо много добра зробив Покійний для наших селян в часі світової війни, коли зі всіх усюдів сипалися на них закиди „зради" — виказуючи взагалі та в багатьох конкретних випадках безосновність цих закидів. З хвилею вибуху українсько-польської війни, спішить Покійний сповнити свій національний обовязок і голоситься до української служби. Одержує припоручення зорґанізувати жандармерію в львівськім повіті і в частині жидачівського повіту і виконує це завдання з великою енергією і посвятою. Опісля сповняє функції повітового команданта жандармерії. На цьому пості визначається великим тактом і справедливістю та єднає собі загальну пошану і симпатію. В часі переходу УГА. за Збруч, йде на Україну як активний член армії. Бере участь в численних боях. Переносить як тисячі инших голод і холод, перебуває тиф. Вкінці перебувши цілу кампанію на Великій Україні, вертає разом з иншими в ранзі підпоручника, збідований і знужденілий до Галичини, до рідні. Без всяких засобів до життя (бо часть господарства, яке придбав собі ще перед війною, зрабували Москалі а решту зареквірували польські війська), без всякої платні, зломаний фізично та душевно — береться до праці, щоби запевнити собі і родині, яка в його неприсутности много набідувалася, сяку таку екзистенцію. Працює тяжко як магазинер, а відтак як урядовець в одній фабриці, та не забуває за народню роботу, посвячуючи вільні від тяжкої праці хвилі роботі в українських товариствах. Мріє про краще майбутнє для народа та нетерпеливо його вижидає. Коли Його особисті матеріяльні відносини почали, здавалося, хоч троха кращати неумолима смерть перетяла нитку Його життя. Орґанізм молодого ще чоловіка, який тільки переніс воєнного лихоліття, не міг довше видержати і заломався. Покійний осиротив жінку і двоє малих дітей. Похорони відбулися дня 27. липня 1925 р. на кладовищі в Сигнівці.

В Покійнім, який визначався великою інтелігенцією, тихим та активним патріотизмом, та величезною дисциплінованістю і совісністю у сповнюванню своїх чи то народніх, чи то родинних, чи то фахових обовязків тратить українська суспільність одного з кращих своїх членів. — В. И. П.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Українського Наддніпрянського Театру О. Мітневич.

Монастириська:
14.VIII. „Запорожський клад".
Битків:
12.VIII. „Пан Твардовський".
13.VIII. „Вій".
Надвірна:
11.VIII. „Монахи".
Бучач:
15.VIII. „Вихрест".
16.VIII. „Запорожець за Дунаєм" і „Вечерниці".
17.VIII. „Ґейша". 120 7-?

Український хор Д. Котка:
Вівторок 11. VIII. Косів.
Середа 12. VIII. Кути.
Четвер 13. VIII. Кути. 115 8—?

З української приватної ґімназії в Рогатині. Вступні іспити до кляс II.—VII. в днях 28. і 29. серпня. Поправки 29. серпня. Вступні іспити до першої кляси 31-го серпня. Вписи що дня. — *Антін Коцюмбинський.* 169 2—3

Вінчання п. Ольги Бачинської, доньки місцевого пароха з п. Миколою Стемпурським, народнім учителем з Брикуна відбудеться у второк дня 11. серпня 1925 року в Словіті, п. в місці (залізниця Куровичі, коло Перемишлян). 183 1—1

Львівська філія українського товариства „Допомоги Еміґрантам з України" повідомляє що від 31. липня 1925 р. приймають учеників до ґімназії ім. Т. Шевченка в Українській Станиці при м. Каліші (Пошт. адреса: m. Kalisz. poczt. skrzynka Nr 61, Ukraińska Stanica). Правом вступу до ґімназії користуються бувші інтерновані козаки та старшини армії УНР. та їх жінки і діти. (При ґімназії існують кляси для дітей і для дорослих) Хто бажає вступити до ґімназії повинен завчасу подати заяви на імя директора ґімназії з такими відомостями: 1) прізвище і імя своє та батька, 2) де і коли народився, 3) яку має попередню освіту, 4) до якої військової частини належав і яку має ранґу, 5) для дітей необхідна заява батьків, 6) якими документами можуть потвердити вище зазначені відомости. Заяви приймаються до 1. вересня 1925 р. Навчання в ґімназії починаються в перших днях вересня б. р. Учні ґімназії забезпечуються в Станиці помешканням в загальних бараках, а в разі можливости і харчами. Докладні відомости про минулий рік навчання поміщені в „Вістях" УЦК. ч. 4.

ПОДЯКА.

Складаю сердечну подяку Вп. Товаришам Д-рам О. Пелехови, Л. Максимовикови, Яр. Гинилевичеви, К. Новинському і п-ні Д-р Новинській за лічення мене в тяжкій зложеній хоробі, а Вп. тов. Д-рові М. Музиці за числені хемічно-мікроскопові розсліди.

Д-р Ів. Куровець.

Подяка.

Прибиті горем після утрати найдорожшого Мужа і Батька бл. п. Евгена Лисинецького, що упокоївся дня 11. червня 1925 в Турильчу, цею дорогою складаємо сердечну подяку всім Добродіям, які своїм співчуттям і поміччю старалися злагодити наш дійма́ючий біль. Дякуємо Впр. о. Іванові Волошинові, парохові Ермаківки, Впр. о. Иосифові Білинському, парохові Сковятина, Впр. о. Ігнатію Щуровському, парохові Іванкова, Впр. о. Володимирові Купчинському з Шишковець, Впр. о. Иоанові Солтисові, р. к. священикові з Турильча за ласкавий провід похорону. Впр. о. Волошинові зокрема дякуємо за прощальні слова, виголошені над домовиною, а Впр. о. Щуровському за сердечні слова розради над могилою нашого Мужа і Батька. Дякуємо також Впр. о. Щуровському і його жені, як і Вп. п. Т. Куликові, почт. офіціялові, і його жені, що не опускали нас в тих тяжких хвилях, потішали та помагали в чім могли. Дальше дякуємо Вп. пп. учителям, церк. братству та всім громадянам за численну участь в похороннім поході. Всім Вам нехай Господь нагородить.

Амврозина Лисинецька, жена;
Олена, донька.
1—1 178

Управа Повітової Каси Хорих в Заліщиках розписує отсим

Вибори до Ради Каси.

Списи виборців будуть виложені від 1. до 20. серпня 1925. р. Голосування відбудеться 18. жовтня 1925. Вибраних буде 45 делеґатів, з чого 2|3 з ґрупи працюючих і 1/3 з ґрупи службодавців. Докладнійші поучення можна найти в оголошеннях (афішах), поданих до публичного відома.

Управа Повітової Каси Хорих в Заліщиках.

181 1—1

За редакцію відповідає І. Рудницький. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10.